

РЕШЕНИЕ

№ 531

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Силвия Тачева

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20211100511535 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца П.А.К. срещу решение от 14.05.2021 г. по гр.д. №42316/2020 г. на Софийския районен съд, 113 състав, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу „С.Е.“ ЕАД кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл.222 ал.3 КТ и чл.86 ал.1 ЗЗД за сумата от 6375,60 лв., представляваща разлика между платения и дължимия се увеличен размер на обезщетението при прекратяване на трудовото правоотношение след придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната от 03.09.2020 г. до окончателното изплащане, и сумата от 88,55 лв., представляваща мораторна лихва за периода 16.07.2020 г. – 03.09.2020 г., като ищецът е осъден да заплати на ответника разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е необосновано и незаконосъобразно. Поддържа, че трудовото му правоотношение с ответника е продължило повече от 10 г., а само в един кратък период е бил с трудово правоотношение с друг работодател, т.е. налице са предпоставките на чл.222 ал.3 КТ за заплащане на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 мес. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да уважи изцяло предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „С.Е.“ ЕАД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по жалбата, в о.с.з. – оспорва същата. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивните жалби относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Разпоредбата на чл.222 ал.3 КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основаниято за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 мес., а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 г. трудов стаж през последните 20 г. - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 мес. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж.

Съгласно трайната практика на ВКС /решение №140 от 18.01.2019 г. по гр.д. №2809/2017 г., IV ГО, решение №720 от 25.10.2010 г. по гр.д. №191/2010 г., IV ГО, решение №13 от 02.02.2016 г. по гр.д. №4287/2015 г., IV ГО и др./, предпоставките за придобиване правото на обезщетение по [чл.222 ал.3 КТ](#) са следните: прекратяване на трудовото правоотношение, без значение на какво основание и към момента на прекратяването работникът или служителът да е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Критерий за придобиване право на увеличен размер на обезщетението е придобиването на последните 10 г. трудов стаж при един и същ работодател. За трудов стаж в съответствие с разпоредбите на [чл.352](#) и [чл.354 КТ](#) се зачитат и периоди от време, в които работникът или служителът не е работил, в т.ч. и когато е бил без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването му на работа - [чл.354 ал.1 т.1 КТ](#). Не е необходимо трудовият стаж да е бил непрекъснат, а да е бил при един и същ работодател. Ако през 10-год. период има работа по трудово правоотношение и при друг работодател, т.е. придобиване на стаж и при друг работодател, то този увеличен размер на обезщетението не се дължи /решение №159/25.03.2010 г. по гр.д.

№5054/2008 г. по описа на ВКС, II ГО, определение №1295/15.12.2010 г. по гр.д. №835/2010 г. по описа на ВКС, IV ГО, определение №1280/21.10.2009 г. по гр.д. №1191/2009 г. описа на ВКС, III ГО и др./.

Разпоредбата на чл.1 ал.1 ПМС №31/1994 г. за увеличаване в някои случаи размера на обезщетенията по чл.222 ал.3 КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение след 01.01.1993 г. на работник или служител от организациите и звената на бюджетна издръжка, след като е придобил право на пенсия за прослужено време и старост, независимо от основаниято за прекратяване, обезщетението с правно основание чл.222 ал.3 КТ се увеличава в общ размер на БТВ за срок от 6 мес., когато независимо от осъществяваните преобразувания, закриване, откриване, сливане или разделяне на организациите и звената на бюджетна издръжка, работникът или служителят е работил през последните 10 г. от трудовия си стаж в една и съща, по отношение на изпълняваните основни функции и задачи, организация или звено на бюджетна издръжка. Съгласно чл.1 ал.2 от цитираното ПМС, обезщетението по чл.222 ал.3 КТ в размера и от датата по предходната алинея се определя и на педагогическите и медицинските кадри, когато през последните 10 г. от трудовия им стаж преди придобиване право на пенсия за прослужено време и старост са работили в организации и звена на бюджетна издръжка в сферата на здравеопазването и образованието.

В процесния случай трудовото правоотношение на ищеца с ответното дружество е прекъснато и по време на това прекъсване ищецът е бил в трудово правоотношение с друг работодател /„Д.-2“ ЕООД/, т.е. през 10-год. период по чл.222 ал.3 КТ е придобил трудов стаж и при друг работодател, поради което и не му се дължи увеличения размер на обезщетението при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Ирелеватни са причините, довели до прекратяване на първия трудов договор на ищеца с ответника, считано от 15.01.2016 г., респ. сключването на трудов договор с новия работодател. Първото прекратяване на трудовото правоотношение между страните би било от значение единствено, ако това уволнение е било признато за незаконно от компетентните органи.

Цитираното по-горе ПМС №31/1994 г. също няма отношение към разглеждания случай, доколкото не се касае за преобразуване, закриване, откриване, сливане или разделяне на организации и звена на бюджетна издръжка.

Поради изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на СРС следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №20116693 от 14.05.2021 г., постановено по гр.д. №42316/2020 г. по описа на СРС, ГО, 113 състав.

ОСЪЖДА П.А.К., ЕГН *****, съдебен адрес: гр. София, жк. ***** ап.А1-2 – чрез адв. П.П., да заплати на „С.Е.” ЕАД, ЕИК ***** седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****” **, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____